

sjøgt at adskille dem fra det øvrige Forplejningskorps, idet man antager, at naar denne Adskillelse finder Sted, vil man have det i sin Magt at give dem, der ville offre sig til den høiere Administration, nogen rimelig Udsigt til at kunne komme frem i Verden. Man vil kunne give dem noget bedre Raar, end man vilde kunne, hvis man beholdt den Ordning, som for Dieblicket er den gjældende, hvorefter den høiere Administrations Embedsmænd tages af hele Forplejningskorpet. Man vil ialtfald kunne give dem, der komme ind i Intendanturstaben, en større Sikkerhed for, at de ville have en sorgfri eller tilfredsstillende Fremtid for sig, end man ved den nu bestaaende Organisation vil kunne, og det vil nok kunne behøves; thi man maa indrømme, at Stillingen i Intendanturstaben er en Stilling, der ikke i og for sig indeholder noget særdeles Lillokkende. Det vil være meget vanskeligt for en Embedsmand af den høiere Administration at erhverve sig den Anseelse, den Berømmelse, om jeg saa maa sige, der — man dømmen nu, hvad man vil, om denne Popularitet og Berømmelse — vel sagten er den stærkeste Bevæggrund i mange Forhold i Krigsvæsenet. Denne Anseelse vil vanskeligt kunne bruges som Løffemiddel til at træde ind i den høiere militære Administration; thi Et er sikkert for dens Medlemmer, og det er, at de vilde blive underfaste overmaade megen Kritik, og at der meget sjældent vil blive dem Ros eller Berømmelse til Del for deres Arbejde, hvor godt de end udføre det; det er Noget, der ligger i Sagens Natur. Det er nemlig den høiere Administrations, Intendanturstabens Sag at tilvejebringe Subsistensmidler for Armeen, en Nødvendighed, der indtræffer idetmindste een Gang hver 24 Timer. At skaffe Subsistensmidler tilveie til ethvert af Armeens Medlemmer og at skaffe dem tilstede der, hvor de, der skulle spise dem, ere, er i og for sig et saare vanskeligt Problem, og dette Problem skal løses idetmindste een Gang hver 24 Timer. Elaar det feil, saa mærkes det strax, ikke af nogle enkelte Mennesker, der ville være istand til at kritisere Intendanturens Bestemmelser, men enhver af alle de 30,000 Mennesker, eller hvormange det nu er, som komme til at sulte i 24 Timer, vil være en meget ivrig Kritiker af Intendanturens Foranstaltninger. Kommer derimod Maden, som den bør, ganske rigtig i rette Lid til alle Munde, tages det som den allersimpleste Ting af Verden, som Noget, der passerer hver Dag, at Enhver saar, hvad der tilkommer ham, og Ingen tænker paa at yde Intendanturen synderlig Berømmelse derfor. Dette gjør, at Stillingerne i den høiere Intendantur ere i og for sig ikke synderlig tillokkende, og navnlig er det lidet tillokkende for Officererne af Armeen at gaa over i disse Stillinger. Udvalget tror med Ministeren, at det vil være meget ønskeligt, at der ikke alene aabnes Udgang for, men

ogsaa virkelig tilvejebringes en Tilgang af Officerer til den høiere Administration i Intendanturkorpet, idet nemlig det at være i militære Forhold, det, navnlig fra Ungdommen af at have tænkt paa, hvorledes det gaar til i Krig, og hvad Krig vil sige, vil være en meget vigtig Forudsætning for at kunne blive en brugbar og god Intendanturembedsmand. Det er sandsynligt, at den, som er vant til at tænke sig Krig fra Ungdommen af, ogsaa vil være mere istand til at finde sig i de Forhold, som Krigen medfører, end den, for hvem Krigen maa staa som noget Fjernt, noget Sælsomt. Derfor tror ogsaa Udvalget at kunne tiltræde de Bestemmelser, som Ministeren har fremsat i Lovforslaget angaaende, hvorledes Intendanturstaben skal rekruteret, og i hvilket Forhold Intendanturstabens Rekrutering skal staa til Regnskabsførerposternes, og Udvalget har ikke set nogen særlig Grund til at stille Endringsforslag dertil. Jeg skal tillade mig at indskrænke mig til disse Bemærkninger og beder Lovforslaget vedtaget, som det foreligger.

Krigsministeren (Kauffmann): Uagtet jeg egentlig kun har at bringe min Tak til Udvalget, fordi det i sin nu afgivne Betænkning foreslaar det foreliggende Udkast til usorandret Vedtagelse, kunde jeg dog ønske dertil at sige et Par Ord i Anledning af enkelte Udtalelser, som findes i Betænkningen, hvilke Udtalelser ikke forekomme mig aldeles klare, maatte fordi man har troet ikke at behøve at motivere Forslaget udføreligere. Der staar saaledes strax i Betænkningens Begyndelse, at Behandlingen af det foreliggende Lovforslag frembyder en eiendommelig Vanskelighed, og denne Vanskelighed formenes at bestaa deraf, at dette Lovforslag om Intendanturkorpsets Ordning ikke godt fuldstændig kan overses i sine Virkninger, uden at man tillige har til Behandling et Lovforslag om de høiere Lønninger, hvilket Lovforslag imidlertid ikke er fremsat her i Salen, men derimod, omtrent samtidigt med det foreliggende Forslags Fremsættelse her, er fremsat til Behandling i Folkethinget. Jeg kan ikke erkjende, at der er en nødvendig Forbindelse tilstede mellem disse tvende Lovforslag, thi set at man slet ikke havde fundet det nødvendigt at forelægge et nyt Lovforslag om høiere Lønninger, maatte det her foreliggende Lovforslag jo dog behandles i og for sig; og findes dette nu hensigtsvarende og godt, moderat i sine Fordringer under de bestaaende Forhold, maa det efter min Formening ogsaa vedblive at være hensigtsvarende og godt, selv om Lønningerne forhøjes nogle faa Procent. Der siges, at Virkningerne ikke have været at overse fuldstændigt; jeg antager, at dette maa være de finansielle Virkninger, thi andre Virkninger have ikke været omtalte i Betænkningen. Men de finansielle Virkninger af Lovforslaget fremgaa tydeligt af de Bemærkninger, som følge med dette. Der er